

ради злощастнаго моего отца. Отъ приобретіе-то на негова-та свобода зависи рѣшеніе-то и майка си тука да призова. Умирамъ отъ желаніе-то кое-то за да я видя имамъ. Обычамъ родители-те си по вече отъ себе и никогда любовь-та какъ-то и прилѣжателность-та на една дщеря излишни неможатъ да бъдатъ. Исаакъ.

Иса. Миледи.

Нам. Знайшъ ли гдѣ живѣе Милордъ Артуръ?

Иса. Да, Госпожо.

Нам. Приноси му това писмо.

Иса. Да, Госпожо.

Нам. Гледай на здраво да му го дадешъ

Иса. Добрѣ.

Нам. Помогнете, о небеса, на право-то мое намѣреніе! (отхожда).

СЦЕНА ЧЕТЫРНАДЕСЯТАЯ.

Исаакъ, послѣ Бонфиль.

Иса. Съ любопытство пригледва писмото, турга го въ пазува-та си, и варви.

Бон. Дай ми снова писмо. (камъ Исаакъ).